

מקורות

ההוא בר בבל דסליק לארעא דישראל, נסיב איתתא, אמר לה: בשילי לי תרי טלפי, בשילה ליה תרי טלפי, רתח עלה. למחר אמר לה: בשילי לי גריוא, בשילה ליה גריוא. אמר לה: זילי אייתי לי תרי בוציני, אזלת ואייתי ליה תרי שרגי. אמר לה: זילי תברי יתהון על רישא דבבא. הוה יתיב בבא בן בוטא אבבא וקא דאין דינא, אזלת ותברת יתהון על רישיה. אמר לה: מה הדין דעבדת? אמרה ליה: כך ציוני בעלי. אמר: את עשית רצון בעליך, המקום יוציא ממך שני בנים כבבא בן בוטא.

תלמוד בבלי מסכת נדרים דף סו עמוד ב

מדרש

גם לאחר הסבריו של ביאליק הסיפור לא ברור די צרכו. אני מביא כאן נוסח מבואר (על פי שטיינזלץ).

אדם אחד בן בבל שעלה לארץ ישראל. נשא [שם] אשה. אמר לה: בשלי לי שתי עדשים [כלומר מעט עדשים]. בישלה לו [בדיוק] שתי עדשים. כעס עליה. למחר [כדי לתקן את הדבר] אמר לה: בשלי לי סאה, [כלומר הרבה עדשים]. בישלה לו סאה [שיש בה הרבה מעבר לסעודתו של אדם]. אמר לה: לכי הביאי לי שתי דלעות קטנות [שבבבל קוראים לדלעת "בוצינא"] הלכה והביאה לו שני נרות, [כי בארץ ישראל קראו לנר "בוצינא"]. כעס ו[אמר לה: לכי ושברי אותן על ראש השער (בבא בארמית פרושו שער או פתח) [והיא לא הבינה לשון זו וחשבה שכוונתו לשבור אותם על ראשו של החכם בבא. באותה שעה] היה יושב

[החכם] בבא בן בוטא בשער, והיה דן דין. הלכה ושברה אותן
על ראשו [שהיה שמו בבא, כלומר שער] אמר לה: מה זה
שעשית? אמרה לו: כך ציווני בעלי. אמר: את עשית רצון בעלך,
– [אם כך] המקום יוציא ממך שני בנים [כנגד שני הנרות] כבבא
בן בוטא.

[י.פ.]